

Danielin kirja – numero sataseitsemän

Profeetallinen kertomus: Jerobeamista Josiaan ja vanhojen polkujen ennalleenpalautukseen

Jeff Pippenger
2024-02-29

Vuonna 1844 Yhdysvaltojen protestantit vetäytyivät milleriittiliikkeestä ja omaksuivat profeetallisen asemansa Babylonin tyttärenä, kuten sitä esikuvallisesti kuvasi se, että Jerobeam pani toimeen väärennetyn jumalanpalvelusjärjestelmän, kun hänen kymmenen pohjoista heimoaan erosivat eteläisestä Juudan valtakunnasta. Jerobeamin kaksi kultaista vasikkaa, toinen Beetelin kaupungissa (merkitykseltään ”Jumalan huone” / kirkko) ja toinen Danissa (merkitykseltään tuomio / valtio), esikuvallistivat kirkon ja valtion väärää järjestelmää, joka esikuvallistaa Yhdysvaltoja. Kaikki Jerobeamin väärennetyn kirkko- ja valtiojärjestelmän osatekijät oli muovattu täsmälleen saman rakenteen mukaan, joka esitettiin Aaronin kapinassa. Niinpä Jerobeamin väärennetty jumalanpalvelusjärjestelmä oli Aaronin väärennetyn jumalanpalvelusjärjestelmän kuva.

Jerobeamin väärennetty järjestelmä edusti sitä jumalanpalvelusjärjestelmää, jota protestantismi kannatti erottautuessaan ensimmäisen enkelin liikkeestä ja tullessaan paavillisen Rooman pedon tyttäreksi eli kuvaksi. Aivan Jerobeamin väärennetyn järjestelmän perustamisen yhteydessä Juudasta tullut profeetta asettui vastustamaan hänen alttariaan ja väärää jumalanpalvelusjärjestelmäänsä. Vuonna 1844, aivan luopio protestantismin Rooman tyttärenä esitetyn jumalanpalvelusjärjestelmän käyttöönottoon liittyvän tehtävänsä alkuvaiheessa, milleriitit astuivat uskossa taivaallisen pyhäkön kaikkeinpyhimpään ja tunnustivat sapatin, ja siten he edustivat profeetallista nuhdetta Rooman tyttärille, jotka päättivät edelleen noudattaa Rooman vallan tunnusmerkkiä — sunnuntaijumalanpalvelusta.

Juudan profeetta, joka nuhteli Jerobeamia, esitti siinä ja silloin ennustuksen.

Ja hän huusi alttaria vastaan Herran sanan voimassa ja sanoi: Oi alttari, alttari, näin sanoo Herra: Katso, Daavidin huoneelle syntyy lapsi, nimeltä Joosia; ja sinun päälläsi hän uhraa niiden uhrikukkuloiden papit, jotka polttavat sinun päälläsi suitsutusta, ja ihmisten luita poltetaan sinun päälläsi. Ja hän antoi samana päivänä tunnusmerkin sanoen: Tämä on se merkki, jonka Herra on puhunut: Katso, alttari halkeaa, ja tuhka, joka on sen päällä, vuodatetaan maahan. 1. Kun. 13:2, 3.

Profetiaan sisältyi sanan ”alttari” kaksinkertainen toistaminen. Sanan tai ilmauksen kaksinkertaistaminen profetiassa edustaa toisen enkelin sanoman vertauskuvaa ja siten osoittaa vuoden 1844, jolloin toinen enkeli saapui ja protestanttisuus lankesi tullessaan Babylonin tyttäreksi. Samalla profeetta antoi merkin, aivan kuten milleriitit vuonna 1844 tunnistivat sapatin merkin. Kun Jerobeam seuraavissa jakeissa uhkasi profeettaa, hänen kätensä halvaantui, viitaten näin Babylonin merkkiin, joka pakotetaan joko otsaan tai käteen ja joka vastaanotettuna

hengellisesti rampauttaa ihmisen iankaikkisesti.

Tätä tutkimusta varten tarkastelemme ennustusta, jonka profeetta esitti osoittaen, että ”Daavidin huoneelle syntyy lapsi, nimeltä Joosia; ja sinun päälläsi hän uhraa korkeuksien papit, jotka sinun päälläsi polttavat suitsuketta, ja ihmisten luita poltetaan sinun päälläsi.” Joosia merkitsee ”Jumalan perustusta” ja edustaa adventismin perusteita, jotka rakennettiin juuri siinä historiassa, jota Jerobeamin väärän jumalanpalvelusjärjestelmän käyttöönotto esikuvallisesti kuvasi. Sen väärän jumalanpalvelusjärjestelmän ylle, jonka Jerobeam oli asettanut, Joosia toisi rangaistuksen papeille, jotka johtivat tätä väärennettyä jumalanpalvelusta.

Profeetta oli tottelematon Herran käskylle olla palaamatta Jerobeamin vihkiäisjuhlaan samaa tietä, jota hän oli tullut, eikä syödä tai juoda Beetelissä. Kun hän söi Beetelin valeprofeetan ruokaa, hänet asetettiin vertauskuvaksi siitä kuolemasta, joka kohtaisi niitä, jotka vuoden 1844 jälkeen valitsisivat palata luopioprotestantismin oppeihin ja väärin profeetallisiin menetelmiin ja ravita itseään niillä, kuten vuoden 1863 kapina edustaa. Niiden kuolinvuode, jotka kapinoivat vuonna 1863, olisi sama kuolinvuode kuin Beetelin valeprofeetalla. Luopioprotestantismin kuolinvuode oli 11. elokuuta 1840 alkava ja vuoteen 1844 ulottuva historia, jolloin heidät, Jumalan entisen valitun kansan, sivuutettiin, ja heistä tuli Rooman tyttäriä. Laodikealaisen adventismin kuolinvuode tulee samoin sijoittumaan sen päivän väliin, jolloin väkevä enkeli laskeutui alas 11. syyskuuta 2001, niin kuin se oli tehnyt vuonna 1840, ja suuren maanjäristyksen hetken, joka edustaa pian tulevaa sunnuntailakia.

11. syyskuuta 2001 alkoi sadan neljänsäntuhat neljän tuhannen sinetöiminen, ja enkeli alkoi kulkea Jerusalemin halki pannen merkin niiden otsaan, jotka huokaavat ja valittavat maassa (Yhdysvalloissa) ja seurakunnassa (laodikealaisessa adventismissä) tehtyjen kauhistusten tähden. 11. syyskuuta 2001 isien synnit, joita Hesekielin neljä kauhistusta edustivat, tulivat läsnä oleviksi koetuksen totuudeksi silloin alkaneessa sinetöimisprosessissa.

Vuoden 1863 koetus koski milleriittiliikkeen perustuksia, sellaisina kuin ne ilmenivät 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa esiintyvässä ”seitsemässä ajassa”, jotka oli hylätty vuonna 1863. Koetus sisälsi halukkuuden tai haluttomuuden palata Jeremian vanhoille poluille löytääkseen myöhäissateen levon. Vuoden 1888 koetus oli sanoma Laodikean seurakunnalle, sellaisena kuin vanhimmat Jones ja Waggoner sen toivat, ja se oli myös vanhurskauttamisen uskon kautta sanoma.

Vuonna 1856 Laodikealle osoitettu sanoma saapui ensi kerran milleriläisten liikkeeseen, ja se saapui ”seitsemän ajan” lisääntyneen valon myötä, mutta sekä se kokemus, jota Laodikealle osoitetun sanoman lääkkeet edustivat, että profeetallisen historian sanoma hylättiin vuonna 1863. Kokemusta edusti näky (march) ”näystä”, ja näky (chazon) ”profeetallisesta historiasta”, jotka molemmat hylättiin. Nuo molemmat näyt olivat saaneet täyttymyksensä 22. lokakuuta 1844, ja yhdeksäntoista vuotta myöhemmin ne molemmat hylättiin, sillä Jeesus samastaa aina lopun alkuun.

Syyskuun 11. päivänä 2001 vuosien 1863 ja 1888 kapinoiden koetus tuli jälleen koettelevaksi totuudeksi, sillä ne olivat molemmat yhteydessä Jeremian vanhoihin polkuihin. Tuona päivänä

saapui myöhäissateen sanoma, ja myös vuoden 1919 koetus saapui, sillä vuonna 1919 esitettiin väärä evankeliumi Kristuksesta, jolta puuttuu kaikki profeetallinen merkitys, väärennettynä ”rauha ja turvallisuus” -sanomana. Kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli laskeutui syyskuun 11. päivänä 2001, jakeet yhdestä kolmeen täyttyivät, ja jakeet yhdestä kolmeen edustavat ”ensimmäisen äänen” sanomaa.

”Mistä tulee se väite, että minä olen ilmoittanut New Yorkin joutuvan hyökyaallon pyyhkäisemäksi? Tätä en ole koskaan sanonut. Olen sanonut, kun katselin siellä kohoavia suuria rakennuksia, kerros kerrokselta: ’Miten kauheat näyt tulevatkaan olemaan, kun Herra nousee järkyttämään maata kauhealla tavalla! Silloin Ilmestyskirjan 18:1–3 sanat täyttyvät.’ Koko Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku on varoitus siitä, mikä on tulossa maan päälle. Mutta minulle ei ole annettu mitään erityistä valoa siitä, mitä New Yorkia kohtaa, paitsi että tiedän, että jonakin päivänä siellä olevat suuret rakennukset sortuvat Jumalan voiman kääntelevässä ja mullistavassa vaikutuksessa. Minulle annetun valon perusteella tiedän, että tuho on maailmassa. Yksi sana Herralta, yksi kosketus hänen väkevästä voimastaan, ja nämä valtavat rakennelmat sortuvat. Tapahtuu näyt, joiden kauheutta emme voi kuvitella.” Review and Herald, 5. heinäkuuta 1906.

Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin saapuessa myöhäissade alkoi vihmoa, ja Habakukin toisen luvun kuvaama ”profetaalinen väittely” alkoi. Väittely koski kahta menetelmää raamatullisen profetian ymmärtämiseksi sekä väärää ja oikeaa myöhäissateen sanomaa. Väittely päättyy, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ”toinen ääni” saapuu, osoittaa Jumalan toimeenpanevan tuomion alkamisen nykyajan Babylonin ylle ja kutsuu Jumalan toisen lauman pois Babylonista. Toisen äänen saapuminen merkitsee sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen historian päättymistä; tätä historiaa edustaa neljäs kauhistus, joka puolestaan kuvaa laodikealaisen adventismin neljättä ja viimeistä sukupolvea kumartumassa auringon eteen pian tulevan sunnuntailain yhteydessä.

Luopioprotestantismin kuolinvuode, enkelin laskeutumisen ja vuoden 1844 suljetun oven välissä, esikuvasi laodikealaisen adventismin kuolinvuodetta enkelin laskeutumisen ja pian tulevan sunnuntailain suljetun oven välissä. Juudasta tullut profeetta haudattiin samaan hautaan Beetelin valehtelevan profeetan kanssa, ja kun kuningas Joosia pani alulle uudistuksensa, hän seisoi juuri tuon haudan äärellä. Kuningas Joosian uudistus, jonka nimi merkitsee ”Jumalan perustuksia”, alkoi silloin, kun Jumala alkoi 11. syyskuuta 2001 johdattaa viimeisten päivien kansaansa takaisin perustuksille. Hänen uudistuksensa oli alkanut, kun temppelin ennalleen asettamisen työ otettiin tehtäväksi.

Ja tapahtui kuningas Joosian kahdeksantentoista hallitusvuotena, että kuningas lähetti kirjuri Saafanin, Asaljan pojan, Mesullamin pojan, Herran temppeliin sanoen: Mene ylimmäisen papin Hilkan luo, että hän laskisi sen hopean, joka on tuotu Herran temppeliin ja jonka ovenvartijat ovat kansalta koonneet. Ja antakoot he sen niiden työntekijäin käsiin, joille on uskottu Herran temppelin valvonta; ja nämä antakoot sen niille työntekijöille, jotka ovat Herran temppelissä korjaamassa temppelin vaurioita, kirvesmiehille, rakennusmiehille ja kivenhakkaajille, sekä puutavaran ja hakatun kiven ostamiseen temppelin korjaamiseksi. Kuitenkaan heiltä ei vaadittu tiliä siitä rahasta, joka annettiin heidän käsiinsä, sillä he toimivat

uskollisesti. Ja ylimmäinen pappi Hilkia sanoi kirjuri Saafanille: Minä olen löytänyt lain kirjan Herran temppelistä. Ja Hilkia antoi kirjan Saafanille, ja tämä luki sen. Sitten kirjuri Saafan tuli kuninkaan luo ja toi kuninkaalle tiedon takaisin sanoen: Sinun palvelijasi ovat koonneet sen rahan, joka löytyi temppelistä, ja ovat antaneet sen niiden käsiin, jotka tekevät työtä ja joille on uskottu Herran temppelin valvonta. Ja kirjuri Saafan ilmoitti kuninkaalle sanoen: Pappi Hilkia on antanut minulle kirjan. Ja Saafan luki sen kuninkaan edessä. Ja tapahtui, kun kuningas kuuli lain kirjan sanat, että hän repäisi vaatteensa. Ja kuningas käski pappi Hilkiaa, Ahikamia, Saafanin poikaa, Akboria, Miikajan poikaa, kirjuri Saafania ja Asajaa, kuninkaan palvelijaa, sanoen: Menkää, kysykää Herralta minun puolestani ja kansan puolesta ja koko Juudan puolesta tämän löydetyn kirjan sanoista; sillä suuri on Herran viha, joka on syttynyt meitä vastaan, koska meidän isämme eivät ole kuulleet tämän kirjan sanoja eivätkä tehneet kaiken sen mukaan, mitä meistä on kirjoitettu. 2. Kuninkaiden kirja 22:3–13.

Ennustus, että syntyisi lapsi, jolle annettaisiin nimi Joosia, yksilöi syyskuun 11. päivän vuonna 2001, jolloin väkevä enkeli laskeutui alas ja johdatti viimeisten päivien kansansa takaisin muinaisille poluille. Tuota laskeutumista oli esikuvannut saman enkelin laskeutuminen 11. elokuuta 1840. Kumpikin laskeutuminen merkitsi Islamia koskevan profetian täyttymystä. Se historiallinen henkilö, jonka nimi liittyy Islamia koskevan Ilmestyskirjan 9. luvun 15. jakeessa olevan aikaprofetian täyttymyksen ennakkolliseen tunnistamiseen ja sitä koskevan ennustuksen julkaisemiseen etukäteen, oli Joosia.

Ilmestyskirjan kymmenennen tai kahdeksannentoista luvun enkelin kummassakin laskeutumisessa nimi ”Joosia” on merkittynä. Josiah Litch esitti islamia koskevan sanoman, joka täyttyi 11. elokuuta 1840, ja 11. syyskuuta 2001 ennustus Joosia-nimisen lapsen syntymästä, jonka tottelematon profeetta oli Jerobeamin historian yhteydessä esittänyt, täyttyi Laodikealaisessa adventismissa, kun enkeli johdatti Hänen viimeisten päivien kansansa takaisin perustavaan historiaan, jossa tottelemattoman profeetan ja Jerobeamin välinen kohtaaminen oli saavuttanut täyttymyksensä. Raamatullinen todistus osoitti ennustuksen tulevasta Joosiasta, ja kun tottelemattoman profeetan esikuvallistama historia toistui vuonna 1844, hänen nimiennustuksensa asetettiin jälleen profeetalliseen kertomukseen.

11. syyskuuta 2001 Juudan heimon Leijona johdatti viimeisten päivien kansansa takaisin Jeremian muinaisille poluille, jotka edustivat niitä neljääkymmentäkuutta vuotta, joiden aikana liiton Enkeli oli rakentanut temppeliä tullakseen siihen äkisti 22. lokakuuta 1844. Joosia oli löytänyt Mooseksen kirouksen aloittaessaan temppelin korjaustyön. Jesaja kuvaa sadanneneljänkymmenenneljän tuhannen työn ennallistamistyöksi.

He rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, kohottavat entiset autiopaikat ja korjaavat hävitetyt kaupungit, monien sukupolvien autiot paikat. Jesaja 61:4.

Joosian työ temppelin korjaamisessa ja ennallistamisessa on se työ, jonka Jesaja osoittaa Jumalan viimeisten päivien kansan suorittavan, sillä kaikki profeetat puhuvat enemmän viimeisistä päivistä kuin niistä päivistä, joissa he elivät. Tätä työtä esikuvallisti myös niiden toiminta, jotka Esran aikana lähtivät Babylonista.

Sillä me olimme orjia; kuitenkin meidän Jumalamme ei ole hyljännyt meitä orjuudessamme, vaan on osoittanut meille laupeutta Persian kuningasten silmissä antaakseen meille virvoituksen, pystyttääkseen meidän Jumalamme huoneen ja korjatakseen sen rauniot sekä antaakseen meille muurin Juudassa ja Jerusalemissa. Esra 9:9.

Esran suorittama työ tapahtui heidän tultuaan pois Babylonista, ja se kuvaa sitä temppelin ennallistamistyötä, jota Joosia teki, sitä työtä, jonka Jesaja liittää Jumalan viimeisten päivien kansaan, ja se alkoi 11. syyskuuta 2001. Ilmestyskirjassa myös Johannes tunnistaa tuon työn.

Ja ääni, jonka olin kuullut taivaasta, puhui minulle jälleen ja sanoi: Mene ja ota se pieni kirja, joka on avoinna sen enkelin kädessä, joka seisoo meren päällä ja maan päällä. Niin minä menin enkelin luo ja sanoin hänelle: Anna minulle se pieni kirja. Ja hän sanoi minulle: Ota se ja syö se; se on tekevä vatsasi karvaaksi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja. Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli minun suussani makea kuin hunaja, mutta heti kun olin sen syönyt, minun vatsani tuli karvaaksi. Ja hän sanoi minulle: Sinun tulee jälleen profetoida monista kansoista ja kansakunnista ja kielistä ja kuninkaista. Ja minulle annettiin ruoko, sauvan kaltainen; ja enkeli seiso i sanoen: Nouse ja mittaa Jumalan temppeli ja alttari ja ne, jotka siinä kumartaen palvelevat. Mutta temppelin ulkopuolella oleva esikartano jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkoihinsa neljäkymmentä kaksi kuukautta. Ja minä annan vallan kahdelle todistajalleni, ja he profetoivat tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, säkkipukuihin puettuina. Ilmestys 10:8–11:3.

Tässä kohdassa Johannes edustaa milleriittejä, jotka olivat syöneet sanoman, joka oli enkelin kädessä, kun Hän laskeutui 11. elokuuta 1840, mutta jotka olivat myös kokeneet 22. lokakuuta 1844 koituneen katkeran pettymyksen. Seisoessaan vuoden 1844 katkeran pettymyksen kohdalla Johannekselle sanottiin, että hänen, Jumalan lopunajan kansan vertauskuvana, täytyi toistaa kokemus, jota vuodet 1840–1844 edustivat, viitaten siten eteenpäin 11. syyskuuta 2001 ja pian tulevaan sunnuntailakiin. Hänelle sanottiin: ”Sinun tulee taas profetoida monista kansoista ja kansanheimoista ja kielistä ja kuninkaista”, mikä kuvaa sitä, että koko maailma valaistaan, kun enkeli laskeutuu Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa, kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun historia toistuu — ”rivi rivin päälle.”

Yhteydessä sen historian tunnistamiseen, joka toistuisi, kun Jumalan viimeisten päivien kansa jälleen profetoisi, Johannesta käskettiin ”nousemaan ja mittaamaan” Jumalan temppeli. Hänen ”mittaamisensa” yksilöitiin täsmällisesti, sillä hänet oli asetettu vuoteen 1844, jossa hänen vatsansa tuli katkeraksi lokakuun 22. päivän pettymyksen tähden. Häntä käskettiin mittaamaan temppeli, mutta jättämään pois esipiha, jonka hänelle ilmoitettiin kuvaavan pakanain aikaa, jolloin he tallaisivat esipihaa tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan. Tuhhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta päättyi vuonna 1798. Johanneksen tuli alkaa mittaamisensa vuodesta 1798 ja jättää pois sitä edeltävät tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta, jolloin hengellistä temppeliä ja hengellistä Jerusalemia oli tallattu. Hän seiso i vuoden 1844 pettymyksen kohdalla, joten vuodesta 1798 vuoteen 1844 on neljäkymmentäkuusi vuotta. Nuo neljäkymmentäkuusi vuotta edustavat temppeliä.

Kun Johannes, niin kuin Jumalan lopunajan kansan oli määrä profetoida jälleen, niin kuin he olivat tehneet vuosina 1840–1844, heidän oli määrä aloittaa silloin, kun enkeli laskeutui alas islamia koskevan profetian täytyessä. Heidän työnsä profetoida jälleen edellyttäisi temppelin mittaamisen työtä, ja tuo työ merkitsisi ”vanhojen polkujen” tutkimista, sen historian tutkimista, jota ”temppeli” edusti ja joka alkoi lopun aikana vuonna 1798 ja päättyi vuoden 1844 suureen pettymykseen. Kun he alkoivat tutkia Jeremian vanhoja polkuja, jotka ovat Johanneksen ”neljäkymmentäkuusi vuotta” rakennettu ”temppeli”, Mooseksen kirous löydettiin raunioista, joita oli hajallaan kaikkialla temppelissä, ja ennustus tulevasta Joosiasta täyttyi. Joosian työ tunnistetaan jälleen myös Jesajan kautta:

Ja sinusta lähteneet rakentavat jälleen ikivanhat rauniopaikat; sinä pystytät monien sukupolvien perustukset, ja sinua kutsutaan nimellä: Murtumien korjaaja, asumiskelpoisten teiden ennalleenasettaja. Jesaja 58:12.

Jumalan viimeisten päivien kansan tuli ennallistaa ”polut asuttaviksi”, jotka ovat Jeremian ”muinaiset polut”. Heidän tuli rakentaa jälleen ikivanhat rauniopaikat, niin kuin Joosian ja Esran historian työntekijät olivat tekemässä. Heidän tuli käyttää menetelmää ”rivi rivin päälle”, sillä heidän ei tullut ainoastaan ”nostaa jälleen” adventismin perustushistoriaa, jota edustaa neljäkymmenenkuuden vuoden temppeli, vaan siten heidän tuli myös ”nostaa jälleen monien sukupolvien perustukset”. Heidän tuli tunnistaa, että jokainen uudistusliike edustaa perustavaa työtä, että ”rivi rivin päälle” yksilöi viimeisten päivien perustukset vuosilta 1798–1844. Heidän tuli korjata ”halkeama”, ja halkeama merkitsee astian tai muurin alkuperäistä murtumaa, joka avaa tien lisätuholle. Se ”halkeama”, joka tuli korjata, oli vuoden 1863 kapina.

Kun Joosia saapui 11. syyskuuta 2001, Jumalan viimeisten päivien kansa palasi Jeremian ikaikaisille poluille ja alkoi mitata milleriittien historiaa. He havaitsivat ”murtuman”. He tunnistivat Millerin unen jalokivien totuuden rakentaessaan ”ikivanhat rauniopaikat”. He löysivät ”seitsemän aikaa”, kuten Joosiakin oli tehnyt, ja he ennalleenasettivat Kolmannen Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun totuuden ja siten kohottivat ”entiset hävitykset”. Kun he ennalleenasettivat Kolmannen Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”ensimmäiset” ja ”viimeiset” hävitykset, he ymmärsivät sitten, että toinen päättyi vuonna 1798 ja toinen vuonna 1844. Näin heidän työnsä, jossa he kohottivat entiset hävitykset, oli juuri se ”ruoko”, joka annettiin Johannekselle ja joka mahdollisti sen, että hän saattoi mitata temppelin.

Juudan sukukunnan Leijona johdatti kansansa takaisin muinaisille poluille, jotta he voisivat löytää myöhäissateen sanoman, ja myöhäissateen sanoma on islamin sanoma kolmannesta voihuudosta. Kun he lopulta löysivät Habakukin kaksi pyhää taulua, sellaisina kuin ne esitetään vuoden 1843 ja 1850 pioneerikartoissa, he näkivät, että perustus sisälsi Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun ”kolme voihuutta” ja että toinen voihuutto oli päättynyt siinä perustushistoriassa, jossa milleriläinen temppeli oli pystytetty. Tämän jälkeen he ymmärsivät, että Juudan sukukunnan Leijona oli jo aiemmin asettanut paikoilleen profetioiden kolminkertaisen sovellutuksen säännön, jotta he Jeremian muinaisille poluille palatessaan voisivat tunnistaa ”levon ja virvoituksen”, joka on kolmannen voihuudon myöhäissateen sanoma ja joka yksilöidään ja vahvistetaan ensimmäisen ja toisen voihuudon kahden todistajan avulla.

हम इस अध्ययन को अगले लेख में जारी रखेंगे।

”Vihollinen pyrkii kääntämään veljiemme ja sisartemme mielet pois työstä, jonka tarkoituksena on valmistaa kansa kestämään näinä viimeisinä päivinä. Hänen viekkaat harhaoppinsa on laadittu johtamaan mielet pois tämän ajan vaaroista ja velvollisuuksista. He pitävät arvottomana sitä valoa, jonka Kristus tuli taivaasta antamaan Johannekselle kansaansa varten. He opettavat, etteivät juuri edessämme olevat tapahtumat ole niin tärkeitä, että ne vaatisivat erityistä huomiota. He tekevät tehottomaksi taivaallista alkuperää olevan totuuden ja riistävät Jumalan kansalta sen menneen kokemuksen, antaen sille sen sijaan väärän tieteen.”

“Näin sanoo Herra: Seisokaa teillä ja katsokaa, ja kysykää muinaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä.” Jeremia 6:16.

Älköön kukaan pyrkikö repimään pois uskomme perustuksia — niitä perustuksia, jotka laskettiin työmme alussa sanan rukouksellisen tutkimisen ja ilmoituksen kautta. Näille perustuksille olemme rakentaneet viimeiset viisikymmentä vuotta. Ihmiset saattavat otaksua löytäneensä uuden tien ja voivansa laskea vahvemman perustuksen kuin se, joka on laskettu. Mutta tämä on suuri petos. Muuta perustusta ei kukaan voi laskea kuin sen, mikä on laskettu.

“Menneisyydessä monet ovat ryhtyneet rakentamaan uutta uskoa, pystyttämään uusia periaatteita. Mutta kuinka kauan heidän rakennelmansa pysyi pystyssä? Se sortui pian, sillä sitä ei ollut perustettu Kalliolle.

”Eikö ensimmäisten opetuslastenkin täytynyt kohdata ihmisten puheita? Eikö heidän täytynyt kuunnella vääriä teorioita ja sitten, kaiken tehtyään, pysyä lujina sanoen: ’Muu taustusta ei kukaan voi panna sen lisäksi, mikä pantu on’? 1. Korinttolaiskirje 3:11.

“Niin meidän tulee pitää luottamuksemme alku horjumattomasti vahvana loppuun asti. Jumala ja Kristus ovat lähettäneet tälle kansalle voiman sanoja, vetäen sitä pois maailmasta kohta kohdalta nykyisen totuuden kirkkaaseen valoon. Huulillaan, joita pyhä tuli on koskettanut, Jumalan palvelijat ovat julistaneet sanoman. Jumalallinen lausunto on painanut sinettinsä julistetun totuuden aitoudelle.” Testimonies, osa 8, 296, 297.